

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORSȘ

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 >
Pe 3 luni . . . . . 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91, — Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-a-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

In numărul viitor, d-l avocat Dimitrie Chebapei, va începe publicarea unor serie de articole, relative la modificarea ce neapărat trebuie făcută, unor articole din Codul de procedură și din Codul civil.

S U M A R

Penitenciarele, de Al. Radianu, Președintele tribunalului Suceava.

Jurisprudență română:

Inalta Curte de Casație, secția I: Ministerul de Finanțe cu G. Bălăbescu.

Curtea de apel din București, secția III: Marița Ialomițeanu și Al. Ialomițeanu cu C. Cârlova.

Informațiuni.

PENITENCIARELE

Modul executării pedepselor de către condamnați în penitenciarele noastre, de cât-va timp este obiectul criticilor cu drept cuvânt foarte aspre, din partea celor care au vizitat pe deținuți în localurile unde 'și execută pedepsele.

Starea rea și intolerabilă a acestor localuri de pedeapsă, a fost descrisă, în cele din urmă de d-l Procuror general dupe lângă Curtea de Apel din București, prin discursul de deschiderea anului acesta judecătoresc.

Este dar de sperat că față mai cu osebire de critica făcută de un înalt magistrat, în măsură și cu competență de a cunoaște toate relele sistemului nostru penitenciar; reforma stărei actuale nu va mai dăinui încă mult timp.

Ași fi fost rău venit să mai discut această chestiune, pentru că nu am competența celor care s'au ocupat cu această reformă; față însă cu critica dupe mine puțin cam aspră, care s'a făcut

pe d-l Procuror general, celor însărcinați cu conducerea penitenciarelor, ca fost sub director la acest serviciu, sunt nevoit a justifica administrația cel puțin din timpul cât am funcționat, de lipsa de atențiune ce i se atribue.

De netăgăduit este faptul, că de și din anul 1874, avem o lege a penitenciarelor care prevede, că arestații vor fi închiși în celulă în timpul nopții, și ziua vor lucra în comun, în realitate și astăzi deținuții sunt închiși în comun ziua și noaptea, ca în timpurile vechi; ne având nici un penitenciar construit conform cerințelor acestei legi; avem însă scuza că cel puțin nu suntem cei din urmă, care n'am realizat această reformă; căci state mari din Europa înaintate în civilizațiune, cum de exemplu Franța, până la 1874, se găsea cu penitenciarele în aceiași situațiune ca și noi, cu oare-care mici excepțiuni, și numai atunci a instituit o comisiune care să se ocupe cu reforma închisorilor, dar care reformă nici astăzi nu este făcută în mod definitiv; și noi cu atât mai mult suntem scuzaabili, cu cât în restimpul de la 1874, am avut de organizat tot; și era natural, că atunci când trebuia organizate cele-l'alte instituțiuni din stat pentru cetățenii liberi; soarta acestor desmoșteniți să rămăe a se regula la urmă.

Poate că cele-l'alte state rămăse în urmă cu această reformă, să fi esitat, și să esite încă asupra sistemului de penitenciare care urmează a se adopta, din cauză că este foarte greu a se găsi mijloacele eficace, prin care se pot îndrepta firele omenești pervertite, și sistemele astăzi practicate ca cele mai bune, sunt încă vii desbătute.

Sistemul penitenciarelor prin care toți condamnații se închidea în comun ziua și noaptea, dupe o practică în destul de îndelungată, s'a recunoscut de cei care s'aun gândit mai din vreme la soarta deținuților, ca vițios, și localurile ca focare de corupțiune și imoralitate, de unde cel condamnat dupe împlinirea pedepsei eșia din închisoare, mai pervers și mai corupt, de cât cum a intrat, și din această cauză în principiu este condamnat de toți.

Pentru înlăturarea relelor ce presintă acest mod de a se executa pedepsele, trei sisteme sunt în discuțiune și se practică în unele state care au reforma închisorilor făcută: sistemul *Auburn* sau închiderea deținuților în celule separate în timpul nopții, și în timpul zilei lucra în comun în ateliere, adică sistemul celular mixt; izolarea completă de zi și de noapte a fie-cărui deținut cu lucru în celulă, adică sistemul celular propriu zis și sistemul Irlandez al lui Sir Valter Crofton, care are ca bază pentru pedepsele mari tot celula; însă pentru un timp scurt (9 luni) considerat ca suficient pentru expierea pedepsei, după care deținuții muncesc în comun cu cei-l'alți condamnați la același fel de pedeapsă; urmând a trece prin mai multe clase, mai repede sau mai târziu dupe cum vor fi mai activi sau mai leneși; de la o clasă la alta, nu poate trece, dacă n'a obținut numărul de note fixat pentru conduită și aplicarea la muncă.

Trecând aceste clase, care sunt în număr de trei, și unde de la una la alta, se mărește atât timpul în care trebuie să stea, cât și numărul notelor de obținut, ajung în perioada numită intermediară, unde silințele ce și'aun dat condamnații spre a se îndrepta trebuie puse la probă, și în care scop se întrebuintează la munca câmpului, muncind împreună cu supraveghetorii ne aimați în număr de 6 pentru 100 condamnați.

Aceste probe le pot face condamnații activi în doi ani și cei leneși în 6.

În urmă să dă libertatea condițională, adică se permite condamnatului a merge a casă și dacă nu va avea conduită bună, poliția pronunță reintegrarea lui în închisoare, unde nu se mai ține în socoteală osânda suferită mai înainte de a căpăta această libertate condițională.

Principiul acestui sistem este prevăzut și de legea

noastră a penitenciarelor (art. 26 pentru minori), dupe care pot fi angajați cu contract pe lângă agricultorii, sau industriași, ca să poată învăța meșteșuguri în libertate în afară de închisoare, dupe ce însă vor fi stat în penitenciar un timp oare-care.

Dintre aceste sisteme este necontestat că sistemul separațiunii individuale, de zi și de noapte a deținuților, adică cel celular propriu zis, de și nu puțin combătut, are cei mai mulți partizani, considerându-se ca cel mai bun pentru preveniți; fiind-că scutește pe inocenți de frica și rușinea de a se pune în contact cu culpabili; iar pentru condamnați, prin acest sistem se atinge direct diferitele scopuri ale pedepsei, adică: represiunea, expiațiunea, acțiunea preventivă și amendarea condamnatului.

Dupe cum se vede, toți consideră celula ca baza disciplinei penitenciare, și munca ca mijloc de amendare, însă deținerea pentru timp îndelungat în celulă se consideră ca vătămătoare, provocând sinucideri și abrutizând pe deținuți; de aceea însăși statele care au adoptat complet regimul închisorilor individuale, cum sunt: Olanda, Belgia și Elveția nu ține pe un condamnat în celulă de cât de la un an până la patru, și numai Belgia până la zece, cu reducerea pedepselor pronunțate prin hotărârile judecătorești; altele cum este Danemarca aplică celula numai pentru pedepse de scurtă durată, putându-se ridica de la 6 luni până la 3 ani; iar Suedia o aplică preveniților, condamnaților la muncă silnică până la 2 ani și celor condamnați la reclusiune.

Sistemul celular propriu zis, ne fiind generalmente admis, pentru toate categoriile de condamnați, și pentru toată durata pedepsei la celelalte state, care au căutat mai din vreme a ameliora soarta condamnaților; cu atât mai greu s'ar putea adopta la noi, în cazul când actuala lege a penitenciarelor s'ar modifica; din cauză că pe lângă motivele care se invoacă în combaterea lui, la noi trebuie a se mai avea în vedere că pentru mult timp încă, nu s'ar putea supune deținuții la muncă în celule separate.

În adevăr dacă se observă statistica penitenciarelor, se vede, că trei părți din populațiune sunt locuitori de la țară, obișnuiți cu munca câmpului; care în celulă sunt incapabili pentru orî-ce fel

de altă muncă, sau dacă trebuie a-î învăța un meșteșug nou, atunci ar urma ca să le dai la fiecare câte un maistru, și în acest caz nu se poate numi separațiune individuală.

Țările care au adoptat sistem celular propriu zis, sunt eminentamente industriale, arestații care vin în închisoare, au fie-care câte un meșteșug, pe care poate să-l exerciteze în captivitate; ceea ce în penetenciarele noastre nu va fi posibil pentru mult timp încă, pentru că nu avem în țară aproape nici o industrie, cu cât mai greu ar fi s'o improvizăm în penetenciare.

Prin forța lucrurilor dar, suntem nevoiți, ca să rămânem cel puțin pentru condamnații la pedepse mai mari, la sistemul celular mixt, decretat prin legea în ființă, pe care putem să-l aplicăm condamnaților la munca silnică, în cele patru ocne ale statului, unde munca separată nu este posibilă; iar pentru reclusiune și închisoarea corecțională s'ar putea înființa 2 sau 3 penetenciare agricole, singurele care ar corespunde felului de ocupațiune pe care îl are majoritatea populațiunii din penetenciare; iar pentru rest care sunt de prin orașe, s'ar putea înființa un penetenciar cu organizarea muncii în ateleiere.

Se va zice însă, toată această discuțiune ar putea să aibă loc atunci, când de la deținerea în comun a condamnaților, ar fi să trecem la sistemul cel mai bun, care se practică astăzi în altă parte; sau când va trebui să modificăm actuala lege a penetenciarilor; dar noi avem de bine de rău, adoptat prin legea din 1874, sistemul celular mixt, care tot era un progres față de trecut, pentru ce nu s'a aplicat dispozițiunile acestei legi după atâta timp de la punerea ei în aplicare? fapt de care s'au făcut răspunzători numai foștii directori generali ai penetenciarilor.

Voi încerca să arăt cauza pentru care această organizare nu s'a pus în aplicare până astăzi.

Legiitorul din 1874 decretând această reformă, incontestabil că a voit a rupe cu trecutul, însă mai mult ca teorie, și ca cestiune de codificare; iar nici de cum ca aplicațiune practică imediată și ca dovadă despre aceasta este, că între dispozițiunile coprinse în această lege, a prevăzut prin art. 37, că cheltuelile pentru construirea penetenciarilor, nu se pot face, de cât prin legi spe-

cială și atunci când finanțele țării vor permite, prin urmare de o cam dată rămânea în vigoare tot vechiul sistem, care în afară de lege 'l avem și până astăzi.

S'a făcut încercări de administrația acestui serviciu, ca să se obție banii necesari, a se construi cel puțin treptat penetenciare conform cerințelor acestei legi, însă în tot-d'a-una sa răspuns; Statul nu poate face de o cam dată această cheltuială, având alte instituțiuni care urmează a se organiza, are să vie și rândul închisorilor mai târziu.

Dacă observăm evenimentele prin care am trecut de la 1874 și organizarea instituțiunilor Statului, trebuie să recunoaștem că nu a fost până acum resurse în deajuns spre a se organiza și penetenciarele, față de cheltuelile de resbel și marile lucrări de utilitate publică care s'au executat în acest interval.

Din această cauză unii din directorii generali ai penetenciarilor, văzând că nu pot organiza acest serviciu, s'au retras ca să nu-și asume responsabilitatea stărei intolerabile în care se aflau închisorile.

Acesta este motivul principal al neaplicării legii până astăzi și când nu sunt resurse necesare, cel mai bun organizator nu poate face nimic.

Legea din 1874 ne fiind pusă de fapt în aplicare, cestiunea reformei închisorilor rămâne ne atinsă, și cu atât mai ușor va fi de a se adopta oricare sistem se va găsi mai bun, cu cât nu avem construit penetenciare după vechiul sistem al deținerii în comun a condamnaților de cât două: prin urmare cheltueli de transformare cum s'a zis nu se va putea face, având aproape totul de construit din nou.

Dovadă despre cea-ce arăt este, că cercetându-se la direcția generală a penetenciarilor se va vedea, că închisori centrale sunt: pentru munca silnică, patru și anume. Ocnele mari, Doftana, Slănicul și Târgul-Ocna, din care: numai Ocnele-mari și Doftana sunt construite acum de curând din nou; Târgul-Ocna este construit din vechime înaintea unirei țărilor; iar Slănicul este mai mult improvizat ca penetenciar, din niște case vechi situate în centru comun departe de ocna; în cât din toate punctele de vedere este impropriu destinațiunii ce 'i s'a dat.

Pentru construirea din nou a penitenciarelor Doftana și Ocnele-mari, după vechiul sistem, singură administrațiunea din ultimii ani s'ar putea învinovăți; cred însă că are scuză puternică în nevoea urgentă în care să găsea, fiind cunoscut de cei ce au avut ocaziunea a vizita aceste penitenciare, înainte de construirea noilor localuri; că proverbialele bordee din timpul regulamentului organic, în care erau închiși arestații, nu mai putea fi lăsate, fiind gata a cădea pe arestați; și în această situațiune, ne având fonduri suficiente a căutat a face ce s'a putut, ne mai fiind posibil deținerea arestaților în aceste bordee, care erau o rușine a se numi penitenciare.

Penitenciare de reclusiune, închisori corecționale și pentru minori, sunt astăzi Mărginenii, Pângărații, Bisericanii și Dobrovăț, iar pentru femei Plătăreștii; aproape toate instalate în vechile localuri ale mănăstirelor, cu care nu s'a făcut alte cheltuieli, de cât cele de întreținere și la unele mici adause reclamate de creșterea populațiunii.

Despre transformarea acestor penitenciare nici vorbă nu poate fi; din cauză că pe lângă că sunt cu deservărire improprii destinațiunii ce li s'au dat, dar unele sunt situate prin munți și păduri la depărtări mari de orașe, în cât astăzi este foarte anevoios a se transporta articolele de hrană și cele-l'alte necesare întreținerii arestaților și cu atât mai greu ar fi a se înființa ateliere în care să se organizeze munca, afară poate de tradiționalele fluere și bice care se lucrează astăzi.

Ast-fel fiind situațiunea acestor închisori se poate vedea cum am zis, că trebuie toate construite din nou, după sistemul prevăzut de lege; sau după acela care se va găsi mai bun, prin modificarea legii în vigoare, construindu-le în localități, unde munca să se poată organiza cu înlesnire.

Construirea din nou a acestor din urmă penitenciare, presintă cel mai mare interes a nu se mai întârzia; căci în starea actuală sunt adevărate școli de corupțiune, de unde se formează recidiviști.

În penitenciarele de muncă silnică aproape toți arestații muncesc în oene și ori-cât de necomplectă ar fi organizarea acestei munci, tot există.

Condamnații au a suferi în majoritate pedepse lungi, în cât după o muncă atât de penibilă, cei mai mulți rămân infirmi, aceștia reintorcându-se în libertate cu greu se mai gândesc la săvârșirea

de noi crime, sau delicta, și ca dovadă este că asemenea condamnați foarte rar cad în recidivă.

Dacă însă privim penitenciarele de reclusiune și închisoarea corecțională; aici munca aproape nu există, majoritatea populațiunii penitenciarelor stă în trândăvie proectând la revolte contra personalului închisorilor; iar după ce termină pedeapsa la care sunt condamnați, cei mai mulți nu es în libertate de cât pentru a se întoarce din nou ca recidiviști; traiul din aceste penitenciare este cu mult mai bun pentru dâșii, de cât cel din libertate, unde trebuie să muncească pentru a se hrăni și îmbrăca, pe când aici totul are la dispozițiune; privațiunea de libertate, aproape nu o simț, de oare-ce trăesc câte 200 și 300 la un loc în cântece și veselie.

Aceste penitenciare dar, trebuie construite imediat, și în localități, unde să se poată organiza și lucru.

Starea înapoeată și în afară de lege în care am rămas până acum cu regulim închisorilor, se datorește cum am arătat, unor cauze, pentru care nu se poate învinovăți nimeni.

Astăzi însă, când cele mai multe lucrări de utilitate publică sunt esecutate, ar fi greșala neertată, dacă s'ar mai întârzia construcțiunea penitenciarelor, și după cum am zis, tot nu vom fi cei din urmă, care am face această reformă.

Al. Radianu
Președintele tribunalului Suceava.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASATIE, SECȚIA I

Audiența de la 18 Septembrie 1896

Președenția D-lui C. E. S. GHINĂ, Prim-Președinte

Ministerul de Finanțe cu G. Balăbesou

Registre comerciale. — Carii sunt comercianții scutiți de a ține registrele comerciale. — Dacă brutarii, fabricanții de pâine intră în categoria celor scutiți.

Taxă de timbru. — Registre comerciale. — Nelimbrea lor. — Contravențiune.

1) Numai colportorii, comercianții cari fac micul trafic ambulant, cărașii sau aceia al căror comerț nu ese din cercul unei profesiuni manuale sunt scutiți de a ține, pentru comerțul lor, registrele impuse comercianților de către codul comercial.

Ast-fel brutarii, fabricanții de pâine, sunt ținuți a avea asemenea registre.

2) Comercianții cari nu vor timbra și viza registrele ce sunt obligați prin codul de comerț a avea, sunt considerați ca contravenienți la legea timbrului și condamnați ca atare.

Decisiunea 281/96. — Casată sentința tribunalului Teleorman cu No. 189/95 dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu G. Balabescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier N. Predescu.

S'a ascultat: D-l D. R. Stăfănescu avocatul recurentului Minister de Finanțe în desvoltarea motivelor de casare și D-l Al. Alexandrescu avocatul intimatului G. Balabescu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat:

«Violarea art. 15 al. a din legea timbrului și greșită interpretare a art. 34 cod. com. combinat cu art. 32 al. I același cod într-o cât tribunalul Teleorman consideră pe brutar nu ca comercianți, ci ca pe unii ce exercitează o profesiune manuală».

(Cas. No. 113/91, 499/91 și 406/92).

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că G. Balabescu, intimat în recurs, fiind condamnat la amendă și plata de timbru printr'un proces verbal al controlorului fiscal, aprobat de Ministerul de finanțe, pentru că exercitând profesiunea de brutar, fabricant de pâine, nu avea registrele cerute de codul de comerț pentru comercianți, densusul a făcut apel, și tribunalul infirmând procesul-verbal de condamnare, a apărât pe Balabescu de veri-ce amendă și taxă;

Că pentru a-l apăra, tribunalul s'a întemeiat pe dispozițiunile art. 34 din codul comercial care dispune că aceia al cărora comerț nu ese din cercul unei profesii manuale, cum sunt brutarii nu sunt obligați a ține registrele de comerț prevăzute de codul comercial prin art. 22;

Având în vedere că dupe art. 34 din codul comercial, numai colportorii, comercianții cari fac micul trafic ambulant, cărăușii sau aceea al căror comerț nu ese din cercul unei profesii manuale, nu sunt obligați să țină registrele pentru comerțul lor prevăzute de art. 22 și următorii din codul de comerț;

Considerând că comerțul făcut de brutarii, fabricanți de pâine, cum este în speță, comerțul exercitat de intimatul Balabescu, este un comerț care ese din cercul unei profesii manuale, și prin urmare pentru un asemenea comerț, densusul era obligat a ține registrele impuse comercianților de către codul de comerț;

Având în vedere că din combinațiunea art. 15 și 63 din legea timbrului rezultă că se vor pedepsi cu amendă ca contravenienți la acea lege, comercianții cari nu vor timbra și viza registrele prevăzute de art. 22 și următorii din codul comercial;

Că dar rău tribunalul a apărât pe Balabescu de amenda la care fusese condamnat prin procesul verbal al controlorului fiscal, și deci motivul invocat este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIUNEA III

Audiența de la 5 Iunie 1896

Președenția D-lui G. N. BAGDAT, Președinte

Marița Ialomiteanu și Al. Ialomiteanu cu C. Cârlova

Decisiunea civilă No. 146/96

Ordonanță de adjudecare. — Nulitate. — Dacă se poate anula pe calea acțiunii principale.

Urmărire. — Adjudecațiune. — Comandament. — Afipțe și publicațiuni. — Nulitate. — Nulitatea comandamentului și afipțelor. — Dacă atinge nulitatea urmăriri și adjudecațiunii.

Urmărire. — Comandament. — Minor. — Tutore. — Nulitate.

Tutelă. — Tutore depărtat din tutelă. — Amestecul s'e în gestiune. — Dacă acest amestec 'l face răspunzător către minor. — Dacă acest amestec îi mai redă calitatea de tutore.

1) Ordonanța de adjudecare se poate anula pentru viciu de formă pe calea acțiunii principale.

2) Urmărirea unui imobil trebuie să fie precedată de un comandament valabil făcut debitorului.

3) Licitațiunea unui imobil urmărit trebuie să fie precedată de publicațiunile și afipțele prescise de procedura civilă, valabil făcute și încunoștiințate debitorului.

4) Nulitatea fie a comandamentului, fie a publicațiunilor ori a afipțelor, atrage nulitatea urmăriri, a licitației, și prin urmare a ordonanței de adjudecare.

5) Când debitorul urmărit este minor, comandamentul pentru a fi valabil trebuie făcut în persoana tutorului.

6) Comandamentul înmănat unui tutore ce fusese depărtat din tutelă mai înainte de a primi comandamentul, este nul.

7) Amestecul de fapt al unui fost tutore în administrațiunea tuteler în intervalul de la înlocuirea sa printr'un alt tutore și până ce noul tutore a fost instalat în însărcinarea sa de tutore, 'l face răspunzător către minor de gestiunea sa, dar acest amestec nu-î mai redă calitatea de tutore, și prin urmare nu mai poate reprezenta în acel interval, în mod legal, persoana și interesele minorului.

S'a ascultat: d-l Al. Pretorianu și C. Jitianu avocații apelanților Marița și Al. Ialomiteanu în desvoltarea motivelor de apel și d-l M. Corbescu avocatul intimatului C. Cârlova în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Marița Ialomiteanu, cu autorizația soțului s'e Al. Ialomiteanu în contra sentinței civile cu No. 39/95 a tribunalului Buzău.

Ascultând pe părți,

Având în vedere sentința apelată, actele produse în instanță și concludiunile scrise date de părți.

Având în vedere că acest proces are de obiect, acțiunea intentată de C. Cârlova, cumpărător după cea d'înteiu afșare de urmărire de la debitoarea urmărită, al imobilului urmărit în contra Mariței Ialomiteanu, creditoare urmăritoare și adjudecatară, având de scop

anularea ordonanței de adjudecare cu No. 722/92 liberată de tribunalul județului Buzău pe motiv că această ordonanță este un act absolut nul din cauza viciilor radicale de procedură și fiind obținută față de persoane care cu nici un titlu, nu puteau exercita sau reprezenta nici dreptul de proprietate, nici dreptul de posesiune, al imobilului urmărit;

Având în vedere că tribunalul găsim întemeiată această acțiune, prin sentința supusă apelului a admis-o, declarând nulă ordonanța de adjudecare sus zisă cu No. 722/92;

Având în vedere că atât la tribunal cât și înaintea Curței, apelanta Marița Ialomiteanu în apărare a invocat inadmisibilitatea acțiunii, pe motiv că ordonanța de adjudecare, n'ar fi susceptibilă de anulare, pe calea acțiunii principale;

Considerând că dacă ordonanța de adjudecare, nu se poate reforma pe căile ordinare deschise contra hotăririlor, nu urmează d'aci, că nici o reparație nu se poate obține de la justiție, când vânzarea silită a fost compromisă prin iregularități și neobservarea formelor esențiale ale urmăririi silită, ordonanța de adjudecare fiind un act judecătoresc, iar nu o hotărîre ca să se poată ataca în nulitate de cei interesați, pe calea acțiunii principale, înaintea instanței judecătorești care a liberat-o;

Având în vedere că faptele acestui proces sunt: Maria Constantinescu, astăzi Ialomiteanu, apelanta în virtutea cărței de judecată No. 1243/87 a județului ocolului Buzău, a cerut urmărirea unei părți însemnate din moșia Bădeni ca proprietate a debitorului său Gh. G. Alecsandrescu, că fiind încetat din viață, la acea epocă debitorul, urmărirea a fost îndreptată, de creditoare contra succesorilor, Aurelia Gh. Alecsandrescu minoară și Nicu Gh. Alecsandrescu minor emancipat;

Având în vedere că concretisând iregularitățile, și călcările de forme esențiale, ale urmăririi, ce compromit vânzarea silită și fac să fie nulă, ordonanța de adjudecare, C. Carlova le articulează ast-fel: 1) nulitatea comandamentului, pentru debitoarea Aurelia G. Alecsandrescu minoară, comandamentul s'a făcut la 10 Octombrie 1889, în persoana fostului său tutore M. Alecsandrescu destituit încă de la 22 Septembrie 1889 și care încetase, prin urmare d'a mai reprezenta persoana și interesele minoarei, iar pentru debitorul Nicu G. Alecsandrescu minor emancipat, comandamentul s'a făcut în persoana lui, pe când urma să fie făcut în persoana curatorului său; 2) în același chip s'a făcut debitorilor și încunoștiințarea publicațiilor, cerută de art. 509 pr. civ.;

Deci absolut nu există comandament, nu există încunoștiințarea publicațiilor către debitor;

Având în vedere că, urmărirea unui imobil trebuie să fie precedată de un comandament valabil făcut debitorului, iar licitația să fie precedată de publicațiile și afișurile prescise de procedura civilă, valabil făcute și încunoștiințate debitorului, nulitatea fie a comandamentu-

lui, fie a publicațiilor ori a afișurilor, atrage nulitatea urmăririi a licitații și prin urmare a ordonanței de adjudecare, (art. 500, 501, 502, 509, 512, 552 și 755 urm. pr. civ.);

Considerând că nu se contestă că la epocile, când li s'a făcut comandamentele și la epocile când li s'a încunoștiințat publicațiile, cu termenul de licitație la 14 Aprilie 1890, debitoarea Aurelia G. Alecsandrescu, era minoară și debitorul N. G. Alecsandrescu era minor emancipat;

Considerând că atunci când debitorul urmărit este minor, comandamentul pentru a fi valabil trebuie făcut în persoana tutorelui, iar când debitorul este minor emancipat, comandamentul pentru a fi valabil, trebuie făcut în persoana minorului emancipat în aceea a curatorului său;

Că aceleași persoane după distincțiunile sus făcute, trebuie făcută și încunoștiințarea publicațiilor cerută de art. 509 pr. civ. pentru ca urmărirea și licitația să fie valabile (art. 499 pr. civ. și 428 c. civ.);

Având în vedere că rezultă din dos. No. 2260/86 al tribunalului Buzău, privitor la tutela copiilor minori, ai răposatului G. C. Alecsandrescu, că după cererile, reiterate, ale uneia din rudele apropiate ale minoarei Aurelia, consiliul de familie fusese, în mai multe rânduri convocat, ca să se pronunțe asupra destituției tutorelui M. Alecsandrescu, pentru abateri grave, de la datoriile sale de tutore, și că consiliul de familie prin avisul său din 22 Septembrie 1889 a încuviințat, înlocuirea tutorelui, avis ce a fost aprobat de tribunalul Buzău, prin încheierea sa din 6 Octombrie 1889;

Considerând că demisiunea dată de tutore, prin petițiunea adresată consiliului de familie, când se întrunise spre a se pronunța, asupra înlocuirii sale, fiind întemeiată pe motivele ce nu'l apărau de tutelă, trebuie considerată, ca o mulțumire dată de tutore pe avisul consiliului de familie, care pronunță depărtarea lui din tutelă, mulțumire ce a avut de efect a face ca tutorele să înceteze îndată de a mai reprezenta persoana și interesele minoarei adică din ziua de 22 Septembrie 1889, data avisului consiliului de familie, care pronunțase escluderea tutorului (primul alin. al art. 389 c. civ.); Că în tot cazul din momentul când tribunalul a încuviințat escluderea tutorului 6 Octombrie 1889, acesta fiind suspens de însărcinarea lui nu mai reprezenta pe minor (ult. alin. art. 389 c. civ.);

Considerând că comandamentul pentru minoara Aurelia G. Alecsandrescu, făcut de creditoare la 10 Octombrie 1889 în persoana lui M. Alecsandrescu ca tutore, de și fusese depărtat din tutelă încă de la 22 Septembrie 1889 data avisului consiliului de familie, fie de la 6 Octombrie 1889 data aprobării zisului avis de către tribunal, și încetase, ast-fel d'a mai reprezenta pe minoară, este un comandament nul și neoposabil minoarei, deci toate actele de urmărire, întemeiate pe acest comandament, care este singurul ce s'a făcut în această

urmărire, sunt nule și fac ca licitația, adjudecarea și ordonanța de adjudecare să fie la rîndul lor nule;

Considerând că amestecul de fapt al fostului tutore M. Alecsandrescu, în administrația tutelei, în intervalul de la înlocuirea sa printr'un alt tutore, și până ce noul tutore a fost instalat, în însărcinarea lui de tutore, îl face răspunzător către minoară de gestiunea sa dar nu ea putut ceda călitatea de tutore, ce încetase de a mai avea, și prin urmare nici dreptul de a mai reprezenta, în acel interval de timp în mod legal, persoana și interesele minoarei;

Având în vedere că încunoștiințarea publicațiunii de vînzare cerută de art. 509 pr. civ., a fost făcută tot fostului său tutore, la epoca când se găsea depărtat din tutelă ceea ce a și determinat pe creditoarea urmăriitoare ca la ziua vînzării 14 Aprilie 1890, să ceară amânarea și refacerea publicațiunilor pentru o altă zi pe motiv că tutorele M. Alecsandrescu, nu mai era tutore, cerere încuviințată de tribunal prin încheierea No. 2822 din aceea zi;

Considerând că formalitatea încunoștiințării publicației, prevăzută de art. 509 pr. civ., fiind prescrisă, sub pedeapsă de nulitate a urmăririi (art. 512 pr. civ.) ne regulat făcută, și atrăgând nulitatea urmăririi, are de efect a face ca și publicația vînzării să fie nulă, prin urmare independent de nulitatea comandamentului, care singură vînzază toată procedura ulterioară, a urmăririi și face ca licitațiunea și ordonanța de adjudecare să fie nule, este și nulitatea publicațiunilor, care ne autorisă să pronunțăm nulitatea ordonanței de adjudecare;

Având în vedere că din dosarul urmăririi se constată că atât comandamentul cât și cele-alte forme de urmărire, precum și încunoștiințarea publicațiunii de vînzare cerută de art. 509 pr. civ., au fost făcute numai în favoarea minorei emancipat N. G. Alecsandrescu, iar nu și în persoana curatorului;

Că neîndeplinirea tuturilor acestor forme și față de curatore, atrage nulitatea lor, după cum sa stabilit, mai sus, că așa fiind comandamentul, încunoștiințarea publicațiunii făcută, în persoana minorului emancipat N. G. Alecsandrescu, sunt nule și atrage nulitatea licitației și ordonanței de adjudecare;

Având în vedere și dispozițiunile art. 140 din proc. civilă.

Pentru aceste motive, Curtea respinge apelul.

(ss) G. N. Bagdat, A. Atanabovici, D. Giuvaru.

INFORMAȚIUNI

Camera de punere sub acuzație a Curții de Apel din București, admitând opoziția făcută de d-l procuror general în contra ordonanței d-lui judecător de instrucțiune care declară cas de neurmărire în afacerea Steiner, a reformat această ordonanță și a declarat că este cas de a fi pusă sub urmărire;

Doica Tinca Gheorghe pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 225, 226, 227 și 232 din codul penal, prin urmare ca autoare materială a omorîrii copilului;

Maria Steiner, muma copilului, pentru aceleași articole combinate cu art. 47 același cod, pentru că a provocat omorîrea copilului, cu alte cuvinte ca autoare morală a faptului; și Carolina Lustgarten, moașă ca complice, cu aplicațiunea aceluiași articole combinate cu art. 50 al. 2 și 49 codul penal.

Doica Tinca Gheorghe a fost deja arestată la Văcărești dinpreună cu moașsa Lustgarten, care se zisese că a dispărut, iar d-na Maria Steiner a fost pusă în stare de arestare la domiciliu, nefiind în stare a fi transportată la Văcărești din cauză de boală.

Afacerea va veni înaintea Curții cu jurați în sesiunea din Decembrie.

Jurații dar vor avea să spună ultimul cuvânt în această misterioasă afacere.

D-na Steiner, aflăm că a declarat recurs înaintea Inaltei Curți de Casație contra deciziunii Camerei de punere sub acuzație. În numărul viitor vom publica motivele de casare pe cari și sprijină recursul.

Marți 8 Octombrie corent, secțiunea I a tribunalului Ilfov, a judecat pe M. Georgescu cel ce a atentat cu vitriol asupra d-rei Aurelia Stelorian la șosea.

Georgescu a fost condamnat la maximum pedepsei prevăzută de art. 239 din codul penal, adică la doi ani închisoare corecțională și 1000 lei amendă.

Pedeapsă aspră dar meritată; numai o asemenea pedeapsă poate inspira temeri serioase celor ce ar voi să urmeze pe Georgescu pe călea vitriolului.

Cu ocaziunea judecării acestui proces s'a văzut că este de defectuoasă paza penitenciarelor noastre.

Georgescu a putut eși din Văcărești ca de la hotel, să plece și să se preumbe prin oraș și apoi să se presinte în libertate la tribunal.

Iată o ocazie pentru a se decora directorul penitenciarului Văcărești.

Miercuri 9 corent, secțiunea II a Inaltei Curți de Casație și Justiție a judecat procesul rezervistului Iacob Țăranu, condamnat de tribunalele militare la un an închisoare, pentru că într'o întrunire particulară, ținută la clubul muncitorilor, vorbind în contra instituțiunii armatei permanente, ar fi insultat pe oare-cari superiori. *Don superior* fiind foarte susceptibil de felul său, a pus în mișcare tot aparatul așa zisei justiții militare, și Țăranu a fost dat judecării, și în armată când ești dat în judecată înaintea consiliului de rebel, te poți considera ca și condamnat.

Recursul lui Țăranu a fost întemeiat pe următorul motiv:

«Incompetența onor. consiliu de război și a celui de revizie de a judeca afacerea».

«Această incompetență rezultă:

a) «Din pozițiunea în care se găsea condamnatul în momentul în care faptele ce i s'a imputat și pentru care a fost condamnat, el era concediat. (Art. 53 din cod. just. mil.).

b) «Din natura faptului pentru care a fost condamnat și anume: că în conferința de la 13 Iulie condamnatul ar fi insultat pe superiorii săi prin graiuri:

«Soldatul concediat I. A. Țăranu din regimentul Mihaiu-Viteazu No. 6 este culpabil că din cauza serviciului militar într-o conferință ținută la Clubul muncitorilor în seara de 13 Iulie 1896 prin cuvinte a insultat pe superiorul său căpit. Botez din reg. Mihaiu-Viteazu No. 6?

«Chiar de s'ar da putere condamnarea nu are o bază legală, căci în întrebările, nu se arată ce fapte au săvârșit, ce vorbe au spus, ci numai că au insultat. Insulta este definită de lege: imputarea «de un viciu sau un nărav obicinuit cuvintelor de crezământ trecute în ordonanța prin care acuzatul este trimis înaintea consiliului de război, încă ele «nu pot fi aplicate, «căci nu au fost comise din cauză sau cu ocaziunea serviciului militar».

«Contrarietate între răspunsuri la întrebări și aplicarea legii: calificarea este pentru insulta săvârșită cu ocazia serviciului, ceea-ce aduce o pedeapsă de la 3 la 5 ani; pe când pedeapsa de un an ce i s'a dat este, când insulta s'a săvârșit «nu din cauză sau cu ocazia serviciului militar».

Înainte Curții de Casație Țăranu a fost apărat cu mult talent și vervă de d-l avocat D. Chebapci.

Curtea, după o deliberare de aproape o oră, a casat, fără trimitere, deciziunile consiliului de război și consiliului de revizie.

Deciziunea Curții de Casație a fost primită cu mare satisfacție de toată lumea, pe care o indignase condamnarea lui Țăranu la o pedeapsă așa de aspră, pentru un delict pe care în definitiv nici nu l' comisese, întru cât toți martorii afirmaseră, sub prestare de jurământ, înaintea consiliului de război, că Țăranu nu a pronunțat cuvinte ofensatoare la adresa superiorilor Orășanu și Botez, cuvinte adăugate de reporterul ziarului ce a publicat conferința lui Țăranu, fapt netăgăduit de acel domn reporter și care a declarat că și ia răspunderea acelor pretinse insulte.

Condamnări de acestea nedrepte cer imperios o grabnică modificare a codului de justiție militară și suprimarea tribunalelor militare, tribunale ce nu prezintă nici o garanție, nici de capacitate juridică nici de independență.

Nu tăgăduim capacitatea militară a ofițerilor

ce compun consiliile de război și de revizie, dar în ceea ce privește interpretarea și aplicarea legilor, să ne erte, dar le spunem că nu se pricepe în asemenea materii *țivile*.

Înțelegem ca la fie-care corp să existe un consiliu de disciplină care să judece abaterile de la datoriile pur militare, însă în ceea-ce privește delictele de drept comun, militarii ca și civilii să fie judecați de aceeași judecători, de tribunalele civile, compuse din magistrați cari știu să interpreteze o lege și să cumpănească drept aplicarea ei.

Pentru ce acest privilegiu, dacă privilegiu se poate numi, pentru militari, să aibă tribunale aparte spre a i judeca pentru delictele de drept comun? Nu pricepem acest staț în stat.

Oare preoții nu formează și ei o clasă a parte în societatea noastră, și cu toate acestea numai pentru abateri pur bisericești preoții sunt judecați de semenii lor; în ceea-ce privește însă delictelor de drept comun, preoții sunt judecați de tribunalele ordinare.

Prestigiul armatei, respectul și iubirea ce cu toții trebuie să avem pentru dânsa care, în vreme de restriște, și-a făcut și 'și va face datoria către țară, cere ca și militarul să intre în dreptul comun.

Suntem din aceia cari iubim armata română și ne doare în suflet când o vedem insultată de fel de fel de indivizi, din cari mulți străini de neam și de țară, însă tocmai pentru că o iubim și ținem la prestigiul ei, voim să o sustragem de la judecata tribunalelor militare, a căror judecată de multe ori a făcut ca insultătorii armatei să pară a avea oare-care dreptate.

Dacă toți cetățenii sunt egali înaintea legii, atunci tutulor, civili și militari, li se datorește o egală dreptate și protecțiune a legilor, și aceasta nu înaintea consiliilor de război se poate obține. Fie-care cu ocupația lui specială: Militarul cu milităria, și magistratul cu judecata.

Ca să se vadă cât de nedreaptă a fost pedeapsa dată lui Țăranu să povestim următorul fapt a cărui autenticitate o garantăm:

Unul din membrii cei mai distinși și importanți ai baroului Capitalei, fiind întrebat dacă îi place roadele ce a dat legea în puterea căreia a fost condamnat Țăranu, a răspuns: «Legea este bună, folositoare și există în cele mai liberale și democratice state; este făcută pentru a ridica prestigiul armatei și a o apăra de insultele tutulor nesocotiților; însă pentru aceasta trebuie să știți să 'ți dați seamă de aplicarea ei. Le-am dat militarilor o lege bună și modul cum au aplicat-o în cazul lui Țăranu m'au convins și pe mine că nu este bine să strici orzul pe găște».